

Olga Mama harminc évet élt Budapesten Teofil papával politikai menekültként egy sötét tanácsi lakásban 1947-tól 1982-ig. Ezalatt az idő alatt a négy gyereket a falu nevelte fel görög földön. Várták, hogy amnesztiát ad a görög állam és hazatérhetnek. Közben Görögországban tombolt a junta a katonai diktatúra. 1967-74-ig és volt, hogy még a levélváltás is lehetetlenné vált az otthoniakkal. Harminc év. Mind a négy gyerekük nélkülük nőtt fel. Papa elvégezte a közgazdasági egyetemet és portás lett, mama pedig felszolgáló volt az itteni görög étteremben. Magyar barátai nem lettek, mert arra a kis időre minek, minden januárban várták a hazahívó levelet. Volt egy fekete-fehér tévéjük, amit akkor sem cseréltek le a drága színesre amikor már megtehették volna, mert úgyse vihetik majd magukkal haza, ha mennek. Mamának magyar földön sok abortusza és sok macskája volt. Mert minek idegenbe gyereket szülni, nem lett volna jó magyar gyereket vinni haza. Papa halála reggelén hozta a postás a sürgőnyt. A görög kormány hazahívó levelét. Mama 1982-ben végül visszatelepült a rengeteg törött porcelánjával meg gobelinjeivel amit papa koporsójába rejtett el a hosszú vonatúton. Bodzarin, Saloniki forgalmas utcáján kapott tanácsi lakást.

Mama hajnal kettő felé ért haza a nyugdíjasok egyesületének bulijáról. Rögtön lármázott apámmal a tévé miatt. Ma is tisztán hallom a szavait:” Diagora apagorevete”. Később, amikor már ismertem apám nyelvét értelmet nyert a bűvös szó. A-pa-go-re-ve-te azaz Tilos. Mama görög földön nem tartott többé macskákat. Nem kapcsolta be a színes tévét.

Ami elmúlt azt nem lehet újra színezn. APAGOREVETE